

Prin cătune părăsite

Dan Lazarescu

Uneori mă poartă dorul,
Dor nebun, dor zăpăcit,
Pe vreo uliță-nfundată
Din cătunul părăsit.

Vechi poteci, abia găsite
Pe sub lacomele ierbi,
Mă conduc spre bordeiașul
Rezemat cu greu de vechi.

Soarele încă străbate
Printre pomi sălbăticiți
Și lucește-n ciob de geamuri
Ca în ochii fericiți.

Atârname-n grinda tindei
Două oale sparte stau
Și plâng mândrele mușcate
Ce din ele atârnau.

Ușa scârțâie bătrână
Și oloagă din țâțâni
Parcă a-nvățat să latre-n
Bătătură-n loc de câini.

Călcătura tălpii mele
Pe podeaua cea de lut
Parcă a trezit un geamăt
Ce mă aștepta de mult.

Parcă un suspin răzbate
Din pereții scorojiți,
Un suspin uitat acolo
De bătrânii prăpădiți.

Cei ce și-au târât amarul
Prin ogradă și-au răbdut
Greul cel cumplit să-și crească
Fetele de măritat.

Și să-și vadă și feciorii
Însurați, la casa lor,
Și apoi și-au stins menirea

Singuratici, plini de dor.

S-au culcat de osteneală
Pe o laiță tot gemând
Și-au ajuns, uitați de vise,
Câte unul, în pământ.

Azi se clatină bordeiul
Stând pribeag, cuib fără pui,
Putrezit de ploaia toamnei
Și rămas al nimănui.

Cine să-ți mai ducă dorul,
Odăiță, ce-ai avut
Ieri norodul tot în tine
Cu prunci gureși de crescut?

Cine să mai știe astăzi,
Bordei pricăjit ce ești,
Cum se povesteau în tine
Seara, la opaiț, povești?

Te-a acoperit uitarea.
Cei ce te știau s-au dus
Amuțiți de tăvălugul
Vremurilor ce-au apus.

Numai eu, purtând în mine
O fărâmbă din ce-a fost,
Încă îți mai știu povestea,
Îți mai știu uitatul rost.

Pribegi-m-oi și eu mâine
În sălașul de sfârșit.
Lutu-nghite tot și toate...
Vieți...cătunul părăsit.